

Žiť pre slobodu...

„Som ten, ktorému v uši znela pieseň matky - otrokyne. Tá pieseň z mojej duše nikdy, nikdy nevyhynie. (...) Som ten, čo dozrieval pod bičom otrokára, pod bičom, ktorý nestrábené rany denne znovu pootvára, že žiadna z nich sa nikdy, nikdy nezahojí.“ – tieto verše sú z básne Ivana Kraska a opisujú stav slovenského národa, ale zaiste majú i hlbší nadčasový význam a my v týchto slovách môžeme nájsť seba.

Či je človek slobodný, alebo je otrokom, to nezávisí od toho, či niekto stojí nad ním s bičom, ale od toho, pre koho alebo pre čo žije. Žiť a zároveň byť slobodný bola i je túžba národov, ľudí i každého človeka na tejto zemi, ale žiť ako slobodný a prežívať opravdivo svoju slobodu vie len málokto.

„Povedz mi po čom túžiš a ja ti poviem kto si.“ – hovorí hlas filozofa a dodajme, že tak hovorí i ľudská skúsenosť: „Povedz mi po čom túžiš a ja ti poviem, či si otrok, alebo slobodný.“ Nejedna človek túži po veciach pozemských a stáva sa otrokom zeme, neustále k nej pripútaný srdcom i myslou a neschopný túžiť po niečom vyššom a väčšom. Keď si Ikarus zostrojil vtáčie krídla, mal túžbu povzniesť sa nad zem a lietať. Nám nejde o krídla, ale o naše túžby a ideály, ktoré nás vedú a môžu povzniesť z tohto pozemského sveta a my môžeme nájsť slobodu po ktorej človek tak veľmi túži.

Pozerali sme na zem a preto sme príliš pozemskí, ale keby sme pozerali na nebo boli by sme nebeskí. Kto sa pozerá na svet, zrejme sa pýta, či vôbec máme čas na to, aby sme mysleli na božské veci, či sa nemáme plne sústrediť na to, aby sme zlepšili život na zemi. Máme žiť pre túto zem, alebo pre nebo? Túžba po pozemských veciach, túžba po prvenstve a po úspechu a súčasne po pohodlí, po vyžití sa podľa chutí tela a zároveň i túžba po úcte a obdivu u vážnych ľudí spôsobuje stále častejšiu a výraznejšiu vnútornú rozorvanosť, rozbitosť človeka. Veď každému z nás je na prvý pohľad jasné, že nemožno zladit' všetky tieto ľudské túžby, ktoré sú vlastne protichodné. Sv. Ján ich nazval žiadostou tela, očí a pýchou života. Kde sa v človeku stretnú, tam sa vzájomne bijú a vytvárajú ten nešťastný nepokoj v ľudskej duši. Kto chce úspech, prvenstvo a kariéru, nemôže mať pohodlie. Kto chce hovieť telesným chútkam a všetkým žiadostiam, nemôže si nárokovať úctu u slušných ľudí, ani prvenstvo a úspešnosť tam, kde sa treba namáhať a bojovať.

Človek, ktorý chce „všetko“ toto pozemské zostáva tak vnútorne neuspokojený a dostáva dojem, že v živote má len samé prekážky. Pritom si sotva kto uvedomí, že je vlastne otrokom. Otrokom svojich nezriadených pozemských túžob, ktoré ho nikdy neurobia šťastným, ale ho zotročia. Otrokom hmoty, majetku a peňazí, ktoré chce mať za každú cenu a potom i za každú cenu sa chce o to, čo má i starať, brániť to a ochraňovať. Otrokom túžby po príjemne, po pozemskom blahu a slasti. Chce mať stále čo jesť i piť. Túži mať to najlepšie, čím sa zaodiať. A rovnako musí mať i človeka, ktorý sa mu páči, aby ho tešil a obšťastňoval a keď mu nestačí jeden alebo nie je s ním spokojný chce a musí mať iného, alebo ich musí mať viac. Alebo sa stáva otrokom túžby po prvenstve, po moci, po uznaní, pochopení, po úcte a vďačnosti...

Brat, sestra slávime sviatok, keď nás Kristus vykúpil a urobil nás slobodnými. Sokrates, ktorý sa prechádzal po trhovisku, hovoril si len tak pre seba: „aký som šťastný, aký som slobodný, lebo si nemusím nič kúpiť.“ V tomto duchu aspoň trochu pochopíme, že keď nás pán Ježiš vykúpil urobil nás slobodnými. Človek myslíci a túžiaci iba po pozemských veciach je pozemský a človek túžiaci po duchovných a nebeských dobrách je nebeský. A v tomto všetko tkvelo. Pred vykúpením sme boli otroci tohto sveta, zeme, hriechu a diabla. Boli sme pozemskí. Jediné, čo sme mohli dosiahnuť bola iba pozemská blaženosť. Ale človek má ducha a preto bol nespokojný. Človek bol ako vo väzení tohto sveta a všetky jeho túžby končili sklamaním, keď narazili na stenu ľudských možností a obmedzení. V túžbe po mať ľudia vytvárali vojny, krádeže a plodili nenávisť. V túžbe po blahu si ničili svoje životy, alebo životy iných, upadali do chorôb a nerestí. V túžbe po moci sa stali nečestnými, alebo vrahmi tých, ktorí im stáli v ceste.

Zmŕtvychvstalý Ježiš nám ukazuje inú cestu. Život v ktorom nemusíme nič stratiť z toho, čo máme, ale všetko môžeme posvätiť. Život v ktorom človek nežije len pre túto zem, ale žije život pre niečo viac, žije pre večné Božie kráľovstvo, žije pre nebo a pre hodnoty, ktoré nebo na zem prinášajú. Žije pre lásku, pravdu, pre dobro, pre svojho Boha, ktorý ho nekonečne miluje. Žije pre nebo. Kristus vstal zmŕtvych – to znamená, že existuje sila Božej lásky, ktorá je schopná vytvoriť spravodlivosť, nastoliť lásku a povzniesť človeka z tejto zeme do neba. Človek nie len telo, ale je aj duch – duša a preto potrebuje tento rozlet smerom ku nekonečnému dobru, kráse i láske. Nestačí mu iba väzenie tohto sveta, ale potrebuje mať v sebe tieto nekonečné a vznešené túžby po naplnení života, po šťastí a blahu z lásky. A Kristus svojím zmŕtvychvstaním dokazuje, že tieto vznešené túžby a ideály pre ktoré človek žije a ktorých naplnenie očakáva, nie sú márne, nie sú neskutočné, ale sú dosiahnuteľné a sú skutočné.

Mário Orbán

ALFA A OMEGA

**Oslavujeme
uholný kameň dejín.
Svetlu sa nanovo
otvárame s chvením.
Je krása večná,
hlahol, oheň, nádej,
nezmerateľná láska
v konvalinke malej.
Až múdrosť sveta
zostúpi až na dno,
až do tla zhoria,
rozpadne sa prázdno,
plnšie v úzkosti
objavíme Krista.
Jedine v ňom je
nádej naša istá.
Jedine On má moc,
čo tíši nárekly.
Kristus, ten istý včera,
dnes i naveky.**

Svetoslav Veigl

Zmŕtvychvstalý Kristus - naša istota

Zamyslime sa nad dvoma rozdielnymi náhrobnými nápismi. Prvý: „V pochybnosti som žil, v neistote umieram a neviem, kam sa uberám.“ Druhý: „Uveril som v zmŕtvychvstalého Ježiša a podľa toho som žil. Ježiš je moja nádej.“

Veľká noc, to je víťazný Kristus. Vrcholom nášho kréda sú slová: Verím ..vo vzkriesenie tela a v život večný". Tak ako vstal Kristus z mŕtvych, aj my vstaneme k večnému životu. Znamená to, že po vzkriesení nebude žiť iba naša nesmrteľná duša, ale budeme pokračovať v novom živote i v oslávenom tele. To je podstata našej viery. Vo Veľkonočné ráno sa rodí nádej, že veľkopiatočné mraky sa rozplynú a zmŕtvychvstalý Ježiš zostane našim svetlom, pravdou, istotou. Sv. Pavol preto píše Korint'anom: „Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“(1 Kor 15. 14).

Často sa môžeme stretnúť s ľuďmi, ktorí majú ťažkosti veriť vo vzkriesenie. Nie sú to zlí ani zlomyseľní ľudia. Do krízy viery sa môže dostať aj ten, kto sa snaží praktizovať svoju vieru. Počúvame: „Modlím sa, chodím do kostola, párkrát do roka k sviatostiam i Bibliu čítam...“ Za čias Pána Ježiša farizeji verili

vo vzkriesenie, ale saduceji vo vzkriesenie neverili. A Ježiš saducejom vysvetľuje vzkriesenie i vtedy, keď zaútočia vymyslenou udalosťou o žene, ktorú mali siedmi bratia za manželku, a pýtali sa Ježiša, ktorému bude patriť žena pri vzkriesení (porov. Mk 12, 18-27).

Ježiš dáva odpoveď, že viera v zmŕtvychvstanie spočíva na viere v Boha. Veľkonočná nedeľa je najväčším sviatkom Cirkvi a každú nedeľu si túto radosť prehlbujeme, pretože u zmŕtvychvstalého Ježiša nachádzame istotu večného života.

Aj dnes posielá Kristus ľudí ako Máriu Magdalénu, Máriu Jakubovu a Salome, aby po osobnom zážitku viery zvestovali iným radostnú zvesť o jeho zmŕtvychvstaní. Aj dnes sa máme naučiť ponáhľať sa ako apoštoli Peter a Ján, aby sme sa upevnili vo viere v Ježišovo zmŕtvychvstanie. Aj dnes sa máme naučiť počúvať, pýtať sa, otvárať sa učeniu Cirkvi, ako to urobili v tú nedeľu učenici zo strachu odchádzajúci z Jeruzalema do Emauz. Aj dnes spolupracujme s Božou milosťou ako apoštoli Tomáš a Pavol. Ježiš sa dáva poznať aj nám. Je našou istotou dnes a pre večný život. Verím, Pane.

LUBOMÍR STANČEK

Kňaz musí byť...

úplne veľký a úplne malý,
vznešenej mysle ako kráľov syn,
jednoduchý a prostý ako sedliacky paholok,
hrdina, ktorý zvládol samého seba,
človek, ktorý sa odovzdal Bohu,
zdroj svätého života,
hriešnik Bohu oddaný, pán vlastných žiadostí,
služobník slabých a sklúčených,
nikomu nepoklonujúci, skláňajúci sa k najnižším,
žiak svojho Majstra, vodca duchovného boja,
žobrák so zopnutými rukami,
herold so zlatými darmi, mocný bojovník,
žena pri posteli nemocných,
úsudkom starec, dôverou dieťa,
smerujúci k Najvyššiemu,
uctievajúci si najmenších,
v radosi rozhodný, v bolesti trpezlivý,
majúci ďaleko od závidí,
jasný v myšlienkach, pravdivý v reči,
priateľ pokoja, nepriateľ záhaľky,
sám pevný ako skala –
úplne iný ako ja.

Stredoveký rukopis zo Salzburgu

Sväté omše vo Veľkonočnom týždni

9.IV. Veľkonočný pondelok

8.00 + Mária Bilčíková

10.IV. Veľkonočný utorok

18.00 + Rudolf Nemeč, Margita, dc. Helena a st. rodičia

11.IV. Veľkonočná streda

18.00 + Štefan Hrdlička, manž. Rozália a syn Ján

13.IV. Veľkonočný piatok

18.00 + Štefan Jurčák, manž. Bernardína a syn Milan

14.IV. Veľkonočná sobota

18.00 + Augustín Peško, manž. Sidónia a deti

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

15.IV. 2. Veľkonočná nedeľa

8.00 + Alojz Stankovič (30 dní)

9.15 + Rudolf Jurčovič

Liturgický kalendár

9.IV. pondelok	sv.Libor, biskup
10.IV. utorok	sv.Magdaléna z Canossy
11.IV. streda	sv.Stanislav, biskup a mučeník
12.IV. štvrtok	sv.Július I., pápež
13.IV. piatok	sv.Martin I., pápež a mučeník
14.IV. sobota	sv.Lidvina, panna

**Ty sa neprispôsobíš mne,
ale ja sa prispôbím tebe.**

Sv. Augustín

INÁ LOGIKA

Celé evanjelium je plné rozličných nepochopení medzi Ježišom a farizejmi, medzi ním a zástupmi, a tiež medzi ním a učeníkmi. K jednému z najväčších nepochopení prišlo práve po Ježišovej eucharistickej reči, v ktorej otvorene vyhlásil svoje telo za pravý pokrm a svoju krv za pravý nápoj. „Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili,“ svedčí evanjelista Ján (Jn6,66).

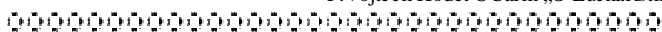
Božia logika je úplne iná ako naša. Normálnou logikou prijímania pokrmu je, že pokrm sa po požití premieňa na toho, kto ho zjedol, asimiluje sa. Ale pri Eucharistii je to presne naopak. Kto prijíma Pánovo telo, premieňa sa na Krista, prijíma jeho zmýšľanie a jeho Ducha.

Ak sme skutočne Ježišovi učeníci a ak konáme v jeho mene, máme sa vo všetkom prispôbovať Ježišovi, a nie prispôbovať si ho na svoju mieru. Toto pokušenie je stále živé, počas celých dejín Cirkvi sme svedkami mnohých nepochopení a ústupkov z čistoty evanjelia v mene inej doby, iných okolností, kultúrnych zvyklostí atď. Ale jedno zostane vždy platné rovnako:

Sme to my, ktorí sa máme v spôsobe myslenia, hovorenia a konania učiť podriaďovať sa Kristovmu Duchu. Vonkajšie formy sa môžu meniť, ale evanjelium a jeho vnútorná duchovná sila nie, nemožno ich stále znovu prispôbovať našej mentalite.

Podobné nepochopenie vidíme tiež v spojitosti s poslaním učeníkov. Evanjelista Lukáš umiestňuje za správu o ustanovení Eucharistie príhodu o spore medzi apoštolmi, ktorí sa medzi sebou prú o to, kto je medzi nimi najväčší. Ježiš im dôrazne pripomína, že medzi nimi to nebude tak ako medzi mocnými a bohatými tohto sveta, ktorí vládnu ostatným a utláčajú ich. Sám sa potom nazve ako ten, kto slúži (porov. Lk 22,24-27). Ide len o ďalší príklad toho, ako sa Božia logika odlišuje od ľudskej logiky. V Ježišovom postoji je obsiahnutý kľúč, ktorým máme nazerať na celé tajomstvo vtelenia i na tajomstvo Eucharistie.

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Aby som poznal... moc jeho zmŕtvychvstania

(porov. Flp3, 10)

Hlbokú radosť prežívali apoštoli, keď prišiel medzi nich Ježiš Kristus v oslávenom tele na Veľkonočnú nedeľu večer. Žasli a obdivovali ho, ako to vyjadril Tomáš: „Pán môj a Boh môj“ (Jn 20, 29). Mária Magdaléna vyjadrila svoj obdiv a radosť výkrikom „Rabbuni“, čo znamená Učiteľ (Jn 20, 16). Rovnako emauzskí učeníci, ktorí spoznali Pána pri lámaní chleba, ako aj 500 kresťanov, ktorým sa zjavil. Túto radosť prežíva spoločenstvo veriacich aj dnes.

Kto sa zúčastnil na liturgii Veľkonočnej vigílie, mohol precítiť prekypujúcu radosť Cirkvi. Táto liturgia nie je len spomienkou na najväčšiu historickú udalosť. Ježiš Kristus v nej sprítomňuje slávu svojho zmŕtvychvstania. Zmŕtvychvstanie je transcendentálna udalosť, ktorá prekračuje čas i priestor. Dnes je živá práve tak ako pred dvetisícimi rokmi, pretože Kristus je ten istý včera i dnes a naveky.

Božstvo Ježiša Krista zostalo aj v mŕtvom tele, ale rovnako bolo zjednotené s Duchom, ktorého odovzdal Pán na kríži Otcovi. Tento Duch zostúpil k zosnulým, aby ich priviedol k blaženému nazeraniu. V nedeľné ráno Slovo spojilo dušu s telom a Kristus už v oslávenom, nesmrteľnom, žiarivom a zduchovnenom tele opustil hrob. Toto je sila Kristovho zmŕtvychvstania. V tejto sile dal nám všetkým prísľub: „Každý, kto verí vo mňa, bude žiť... a ja ho vzkriesim v posledný deň!“ (porov. Jn 11, 26; 6, 40). Ako slnko oživuje všetko, sila Kristovho zmŕtvychvstania oživí každé telo v posledný deň. Vtedy svätí budú žiarit'. Naše smrteľné telo sa stane podobným jeho oslávenému telu. To je naša nádej, radosť a sila.

Keď sa zjavil Kristus Jánovi na ostrove Patmos, predstavil sa mu: „Ja som Alfa a Omega“ (Zjv 1, 8). Oslávený Kristus je taký mocný, že osloví celý vesmír. Sila Kristovho zmŕtvychvstania sa prejavuje v obnove človeka. Túto silu zakúsil sv. Pavol, keď sa mu zjavil Pán pred bránami Damasku a z tohto prenasledovateľa Cirkvi urobil najväčšieho apoštola, ktorý tak miloval Krista, že mohol povedať: „Pre mňa žiť je Kristus!“ To je sila Kristovho zmŕtvychvstania. Na Veľkonočnú vigíliu 4. apríla 387, keď sv. Ambróz krstil Augustína Aurelia, Pán tou istou silou premenil Augustína, ktorý blúdil v herézach, v nemravnom živote, a urobil ho svätcom, svetlom Cirkvi.

Sila Kristovho zmŕtvychvstania premenila i nás vo sviatosti krstu. Boli sme vzkriesení s Kristom k novému životu. Utvoril z nás svoje telo. Podľa Tertuliána stali sme sa druhým Kristom. Každý pokrstený, každý veriaci, všetci svätci i mučeníci za vieru, všetci hrdinovia kresťanského života sú ovocím Kristovho zmŕtvychvstania. V tejto sile Kristus zlámal okovy hriechu a smrti a premohol mocnosti pekla. Darma sa usilovali členovia veľrady podplatiť vojakov, aby

svedčili, že Kristovo telo bolo ukradnuté, darmo kameňovali sv. Štefana, darmo celé rímske impérium prenasledovalo kresťanov, zmŕtvychvstalý Kristus ustavične žije a víťazí. Aj v dnešných časoch mocnosti temna bojujú proti Kristovmu zmŕtvychvstaniu, proti Cirkvi, no rovnako budú porazení, pretože on je uholný kameň, on je Alfa a Omega.

„Vstal Kristus, nádej moja!“ volá Cirkev. Spolu so sv. Pavlom túžime poznať silu Kristovho zmŕtvychvstania, aby sme mohli povedať:

„Pre mňa žiť je Kristus!“

Mons. DOMINIK TÓTH, biskup

VEĽKÝ TREST Malý Jožko chodil každý deň neskoro domov zo školy. Jedného dňa ho rodičia upozornili, že dnes musí byť doma načas, ale Jožko zasa prišiel neskôr. Mama sa s ním stretla vo dverách, ale nepovedala ani slovo.

Keď bol čas večere, Jožko prišiel do kuchyne a sadol si k stolu. Celý šokovaný hľadel na tanier, ktorý mal pred sebou. Bol na ňom suchý krajec chleba a vedľa pohár vody. Pozrel sa na otcov tanier plný lákavého jedla a potom na otca. Otec však nič nehovoril, ba zdalo sa, že si ho nevšimá. Úplne ho to zlomilo.

Otec ešte chvíľu počkal a potom bez slova vzal jeho tanier a položil ho pred seba. Svoj doplna naložený tanier posunul pred Jožka a usmial sa naňho.

Keď chlapec vyrástol a stal sa z neho dospelý muž, povedal:

„Do smrti nezabudnem na to, čo vtedy urobil môj otec, pretože vďaka tomu som pochopil, aký je Boh.“

Náš nebeský Otec vezme niečo od svojich detí len v tom prípade, keď im chce dať niečo lepšie.

George Mueller

Bl. Pierina Morosiniová

6. apríl

Pierinu Morosiniovou krátko po jej násilnej smrti prirovnávali k Márii Gorettiovej, no na rozdiel od tejto mučeníčky čistoty jej meno upadlo do zabudnutia. Jej život však nebol taký nezaujímavý, aby po ňom ostala iba zožltnutá stránka z čiernej kroniky.

Perina prišla na svet 7. januára 1931 vo Fiobbio (Taliansko) ako prvá z deviatich detí jednoduchých vidiečanov. Ako deväťročná už zastala miesto pestúanky a v domácnosti naplno pomáhala svojej matke. Ak aj nebola doma, bolo

ľahké nájsť ju vždy v tej istej lavici miestneho kostola. Všetci ju poznali podľa čiernej zástery, tmavých ponožiek a drevákov. Toto fádne oblečenie hovorilo nielen o chudobe jej rodiny, ale aj o snahe po nenápadnosti a túžbe stať sa rehoľníčkou.

Po skončení základnej školy sa Pierina prihlásila na odevné učilište - textilný priemysel bol v oblasti veľmi rozšírený a ako krajčírka mala veľkú šancu získať zamestnanie. Keďže otec sa pre zlý zdravotný stav musel vzdať práce, školu nedokončila a začala pracovať ako textilná robotníčka v štyri kilometre vzdialenom Albine. Do práce dochádzala pešo, takmer stále sama, a cestou sa modlila ruženec. Každý deň pred príchodom do fabriky alebo po skončení práce chodievala na svätú omšu. Zo svojho skromného platu živila rodičov aj súrodencov.

V tom čase sa stala členkou dievčenskej sekcie Katolíckej akcie. Cieľom JEJ úsilia sa stali tri slová: Eucharistia, čistota a apoštolát. Jej obľúbeným čítaním boli okrem meditácií životopisy svätých. Spolu s priateľkami

jediný raz prekročila hranice rodného kraja, keď sa roku 1947 zúčastnila na slávnosti blahorečenia Márie Gorettiovej v Ríme. Svedectvo tejto mučeníčky JU natoľko oslovilo, že vyriekla: „Ako veľmi by som chcela zomrieť rovnakou smrťou!“

Jej slová sa naplnili presne po desiatich rokoch. Medzitým sa angažovala ako horliteľka misií, orodovníčka za povolania a v modlitbách za chorých. Modlila sa aj v osudný deň, keď ju cestou do práce prepadol neznámy muž. Pierina statočne bránila svoju čistotu, snažila sa ujsť, no bola ťažko zranená. Príbuzní ju našli až po niekoľkých hodinách. Dva dni zápasili lekári o jej život, svoj boj však prehrali. Pierina Morosiniová sa z kómy už neprebrela. Zomrela 6. apríla 1957. Jej ošetrovatelia boli medzi prvými, ktorí ju označili za nasledovníčku sv. Márie Gorettiovej. Pierinin hrob sa stal cieľom púť mládeže z Katolíckej akcie. Bergamský biskup Clemente Gaddi začal roku 1976 proces jej beatifikácie, ktorý 4. októbra 1987 slávnostne spečatil Ján Pavol II.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku